

גיד הנשה פרק שביעי חולין

צח.

עין משפט נר מצוה

ע א ב מיי פטו מהל
מאכלות אסורות הלי
יט [כ] סנה לאוין קמה
טוש"ע י"ד סי' פו סעף
ה' 1:
פ א מיי פטו מהל
מאכלות אסורות הלי
ט' [נפטר] הלכה דין סנה
לאוין קמה טוש"ע י"ד סי'
כ סעף א וסי' טו פטו' סס
פ ד (מיי פטו' סס
הלכה ז) טוש"ע
י"ד סי' נח סעף 1:
פ ה מיי פטו מהל
מאכלות אסורות
הלי' ופי' מהל' שבת
עשור הלכה 1:
פ ו מיי פטו מהל
מאכלות אסורות
הלי' ט סנה לאוין קל
קמה טוש"ע י"ד סי' פו
סעף ה וסי' נח סעף 1:

בביצת אפרוח. וה"ה (א) נשאר צנמאנא זה דס לדהא תיכלא
בכולה ונראה דטמאה שהיא קלופה אפשר לאסורה
ובירושלמי (א) גבי גיעולי צליים משמע דיש חילוק בין קלופות לשאין
קלופות ושמה לענין זה נמי יש חילוק והא דלח משני הכא הא בקלופה
הא בשאינה קלופה משום דקמס
צליים מבשלים אותן בקליפתן:

פירושי קא מפרש. זכא לא
פרי'ן א"ה אסורות אסורות למה
לי וכן צנמא דוכתין וצנמא דוכתין
פרי'ן: **דנפלא** בדיוקלא דבשרא.

צנרו צדדי היא נימא ודיקולא
שפילט) פירוש קלמא וכחזו בתשובה
הגאונים דהכי קאמר דנפל ליוטה
גדולה שיש זה שיעור דיקולא וקשה
כיון דלאו לדיקולא נפל מאי קאמר
סבר רב אשי לשעוריה צמאי דלנפלא
דיקולא וצקונטרס פירש דיקולא
קלמא וקלמא הוא כלי שמצלין זה
נשר כדאמר צנמוכר את הספינה

(ב"ב ע"ד). כל שלשים יום מהפך להס
גיהנס כבשר בקלמא ופאשר דקרי
ליה דיקולא משום הרמימות שעולות
צמוכו שנקראים דיקולי כדאמר פרק
כל שעה (פסחים דף ל"ט): אמר רב
יוסף לא ליחלט איניש תרמי חיטי

צהדי הדדי דילמא אול חמא (א) צלדי
דחצרתה ולא סליק ליה דיקולא דמינא
מד' רוחמא: **ואיבעיא** להו
בששים ואחד בו'. ומדלא פירש צדדי
בששים והיא מותרת ליכא למיפשט
מידי דשמר רבי יהושע קש לוי עלמנו
הוא מסופק ומיהו קשה ללמנו
קאמר רבי יהושע בן לוי כל איסורין
צנתורה צששים משמע (א) צששים

של הימר כמו גיד צששים ואין גיד מן
המניין ויש לומר דהתם משמיה דרב
קפרא קאמר לה אכל הכא מדקאמר
בששים אסור משמע שפיר דבששים
של הימר נמי אסור להכי אית לן
למימר דלדידיה הוה מספקא ליה:
כל איסורין שבתורה בששים. פירש
צקונטרס דלף כי לא יתיב טעמא
צעי ששים ואין נראה ומה שהציט
רביה מלקמן אפרש לקמן צעורת הש"י:

אין
יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס'
ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר
אמר רבי חלבו אמר רב הונא ביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת
הוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני
אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער
במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייה א"ל כלום יש שלשים
טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר'
חייה בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס'
אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר
ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה
אלא מזורע בשלה דכתיב יולקח הכהן את הזורע בשלה וגו' ותניא בשלה

אפרוח. שהצטר נותן טעם ולא שנה טמאה ול"ש טהורה דנפלה
היא: **אכל טמאה**. כלל אפרוח לא: **כיון דאיהו זה אפרוח קרי**
לה טמאה. ואפילו של עוף טהור: **צליים**. טהורות ששלקן כו':
מכלל דרישא. דנקט טמאה טמאה ממש קאמר ולא אפרוח דאי
בטהורה ואפרוח תרמי למה לי:

כיצד ששלקן ונמלא אפרוח באהם
מהם. וזו היא טומאתו וכולן מן
הטהור: **השפא דליה זה אפרוח**.
אשמועינן דהיבא טעמא ואסורה
ואע"ג דמינא בעלמא הוא: יש זה
אפרוח. אפילו טהורה: **מיבעיא**.

כ"ש דיבא טעמא דהא אפרוח נבלה
היא: **בדיקולא**. קלמא: **סבר רב**
אשי לשעוריה. היתרא ולאוסופי עלה
מה שבלעה קדרה כדי לנטל לת
האיסור והאיסור היה משער כמו
שהוא צא לפנינו מנזומקת: **רצנן**.
תלמידים: **דאיסורא לא בלע**. צנמיה.

אף האיסור נטמק וכשנפל היה צו
יותר אלא הכל משערים כמות שאנו
רואים: **בתלפין פלגי דויסי**. משום
דלא היה כשיעור היה מוזלל צבטולו
ולא צעי ששים: **לא סוגול צשיעורי**
דרצנן. כלומר פלגי אפילו צמדי דלא
ניתסקר מדאורייתא לא תולול
בשיעוריה ועוד הא מדאורייתא אסור
דחצי שיעור אסור מן הטהורה ואי

שיעור מניין ת"ל כל חלב ויולקח (א) בפרק
בתרא דיומא (דף ע"ד): **ראה שאסה**
מטיל זה גבול. ראה מה אתה עושה
שלא טעמה ותכשיל הסמוכים עליך
שאתה מטיל זה גבול להמירם צס'
ואחת ואיך מפרש אי צדדי דידה אי
לצר מינה והשומעים יעלה על דעתם
צהדי דידה והרי שני גדולי הדור
נשאלה מהם ולא פירשוה ומאן מינהו
רבי יעקב בר אחי ורבי שמואל בר
נחמני: **ואיבעיא להו גרסינן**: פשיט
מיפשט. שאיך מטיל שום ספק בדבר
לומר ואיני יודע אם היא מן המניין
של ס"א או לא: **בס' ואחס והיא**.

דהווי להו ס"ב: **ההוא דאסא כו'**.
פלגא דיתא דאיסורא הוה וכן עובדא
דר"ש בר רבי: **אבא**. הלא צא
מעשה כזה לפניו ולא מנא אלא מ"ז
והתיר שמע מינה לאו ס' צעי אף
אני מתיר צוה שאיני מנא צו אלא
מ"ה. ולי נראה דהכי קאמר אבא לא
שיער בארבעים ושבע אני אשער
צמ"ה צנמיה אבא צא לפניו מעשה
והיה יכול לנטול צמ"ז ולא שיערו
להתיר ואסר ואני אחרנו צמ"ה
וללשון זה אין צריך לפרש צנמי זית
אלא סוף צשיעור שלם: **הא איכא**
שלשים משערינן. צנמיה וכולי האי
מני מוזולולין: **גוזמא**. כלומר למה זאת
לישאל עליו והלא אפילו שלשים אין
צו צהיתר כמות האיסור ולאו דוקא

קאמר ליה אלא דבר שאינו יכול
ולא יתיב טעמא אי נמי ליכא למיקס
צנמא דוכתין ולקמן (דף ע"ט): נמי אמרינן יש
צהן צנותן טעם צין שיש (א) להעלות צנמא
והוא דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן חצי
שיעור אסור מן הטהורה אמר רב שמן בר
אבא אמר רב אידי בר אידי בר גרשם אמר
לוי בר פרטא אמר רבי נחום אמר רבי ביריי
משום זקן אחד ורבי יעקב שמיה דבי נשיאה
אמרו ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת
אמר רבי זירא לרב שמן בר אבא ראה שאתה
מטיל בה גבול היתר שהרי שני גדולי הדור
לא פירשו את הדבר רבי יעקב בר אידי ורבי
שמואל בר נחמני תרוייהו משמיה דרבי

יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס'
ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר
אמר רבי חלבו אמר רב הונא ביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת
הוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני
אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער
במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייה א"ל כלום יש שלשים
טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר'
חייה בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס'
אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר
ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה
אלא מזורע בשלה דכתיב יולקח הכהן את הזורע בשלה וגו' ותניא בשלה

לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יותר צקן: **בס'**. היכא דצלקניה
ולא יתיב טעמא אי נמי ליכא למיקס אטעמא כגון מין ומינו אבל היכא דצלקניה ויהיב טעמא לעולם טעמא לא צטיל כדאמר
בצנמא דוכתין ולקמן (דף ע"ט): נמי אמרינן יש צהן צנותן טעם צין שיש (א) להעלות צנמא והוא דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן חצי
שיעור אסור מן הטהורה אמר רב שמן בר אבא אמר רב אידי בר אידי בר גרשם אמר לוי בר פרטא אמר רבי נחום אמר רבי ביריי
משום זקן אחד ורבי יעקב שמיה דבי נשיאה אמרו ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת אמר רבי זירא לרב שמן בר אבא ראה שאתה
מטיל בה גבול היתר שהרי שני גדולי הדור לא פירשו את הדבר רבי יעקב בר אידי ורבי שמואל בר נחמני תרוייהו משמיה דרבי
יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס' ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר
אמר רבי חלבו אמר רב הונא ביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת הוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני
אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייה א"ל כלום יש שלשים
טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר' חייה בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס'
אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה
אלא מזורע בשלה דכתיב יולקח הכהן את הזורע בשלה וגו' ותניא בשלה

לעמוד כלומר כלום יש שם אפילו שלשים ואע"פ שאינו יותר צקן: **בס'**. היכא דצלקניה
ולא יתיב טעמא אי נמי ליכא למיקס אטעמא כגון מין ומינו אבל היכא דצלקניה ויהיב טעמא לעולם טעמא לא צטיל כדאמר
בצנמא דוכתין ולקמן (דף ע"ט): נמי אמרינן יש צהן צנותן טעם צין שיש (א) להעלות צנמא והוא דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן חצי
שיעור אסור מן הטהורה אמר רב שמן בר אבא אמר רב אידי בר אידי בר גרשם אמר לוי בר פרטא אמר רבי נחום אמר רבי ביריי
משום זקן אחד ורבי יעקב שמיה דבי נשיאה אמרו ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת אמר רבי זירא לרב שמן בר אבא ראה שאתה
מטיל בה גבול היתר שהרי שני גדולי הדור לא פירשו את הדבר רבי יעקב בר אידי ורבי שמואל בר נחמני תרוייהו משמיה דרבי
יהושע בן לוי אמרי ביצה בס' אסורה בס' ואחת מותרת ואיבעיא להו בס' ואחת בהדי דידה או דילמא לבר מינה ולא פשיט ומר פשיט לה מפשט אתמר
אמר רבי חלבו אמר רב הונא ביצה בס' והיא אסורה בס' ואחת והיא מותרת הוא דאתא לקמיה דר"ג בר רבי א"ל אבא לא שיער בארבעים ושבע ואני
אשער בארבעים וחמש ההוא דאתא לקמיה דר"ש בר רבי א"ל אבא לא שיער במ"ה ואני אשער במ"ג ההוא דאתא לקמיה דר' חייה א"ל כלום יש שלשים
טעמא דליכא שלשים הא איכא שלשים משערין אמר ר' חנינא גוזמא אמר ר' חייה בר אבא אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה בס'
אמר לפניו ר' שמואל בר רב יצחק רבי אתה אומר כן הכי אמר רב אסי אמר ר' יהושע בן לוי משום בר קפרא כל איסורין שבתורה במאה ושניהם לא למדוה
אלא מזורע בשלה דכתיב יולקח הכהן את הזורע בשלה וגו' ותניא בשלה

(א) [מסופקא דתרומו
פ"ט ה"ה] (ב) [סס]
(ג) [צ"ל אשין] (ד) יומא עב:
עד, (ה) [ואסורה רש"י]
(ו) [סוף פרק י' דתרומות]
(ז) [עין תוס' בכורות לא:
ד"ה א"כ] (ח) [ענך דקל
(ט) [פסהדריין] (י) [עב
כאן בערוך] (יא) [ועי'
תוס' לקמן ק' ד"ה
כשקס],

תורה אור השלם

1. ולקח הכהן את הזורע
בשלה מן האיל וחתל
מצה אחת מן השל
ורקק מצה אחד ונתן
על פפי הזורע אור
התגלחו את נזרו:
במדבר יט י

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה צס' וכו'
שם בהן להעלות:
(ב) תוס' ד"ה צנמא
אפרוח וה"ה צנמא כ"ל
ויזמא בשאר נמק:
(ג) ד"ה דנפל וכו' דלמא
אל הדא ויתב בצדדי
דצנתה ולא סליק לתו
דיקולא:

מוסף רש"י

חצי שיעור. כלומר פחות
מכשיעור (יומא ע"ג).

שיימה מקובצת

אן דחצי שיעור אסור
מן הטהור כדאמרין חצי
שיעור מנין: [ב] בחצי
זית אלא בשיעור שלם:
[ג] בחמיה וכולי האי מי
מולולין: [ד] ויבין שאין
וכו' אסור ואילו כי לא
יהיב טעמא: [ה] אלא
בכמה לאו בששים אלמא:
[ו] ואסור לזרים והאיל
נאכל לבעליו דהא שלמים
הוא כצ"ל ועל שאר כל
היבזר עד סוף העמוד
נרשם עליו: [ז] הכא לא
פרי'ן. ניב' ע"י תוס' בכורות
דף ל"א ע"ב: [ח] משמע
טפי דבששים של היתר:

רבינו גרשום

סבר רב אשי לשעוריה
במאי דבלע נמי דיקולא.
כלומר דיקולא היה רוחת
ונפל כיתא תרבה לתוך
דיקולא ורוח וסבר רב
אשי לשעוריה ששים
במאי דבלע בו. ההוא (כ)
פלגא ויתא כו' כלומר נפל
לדיקולא רוחת. לשעוריה
בתלפין פלגי דודיה כלומר
דאי היו שם שלשים
צנאי ויתא דבשריא היה
מתירו שהיה מקיל ביותר.
ההוא דאתא לקמיה דרבן
גמליאל. כלומר חצי זית
חלב שנפל לתוך יורה
של שיער ורוחח. אבא
לא שיער כו' שהיה מקיל
בחצי שיעור: